

Geestverschijningen

Ik zat laatst tv te kijken. Het ging over een geest in een oud Victoriaans huis. Er werd uitgelegd dat de temperatuur in een slaapkamer extreem daalde, teneinde energie vrij te maken voor het ontstaan van de geestverschijning. Opeens besepte ik, dat dit een opmerkelijke methode opleverde om feiten over geesten te ontdekken. Ik sloeg aan het rekenen.

Het was een vrij grote kamer, in dat oude huis: pakweg 10 bij 6 meter, en 3 meter hoog. Dat is een luchtvolume van 180 m^3 , en dus, bij een luchtdichtheid van $1,3 \text{ kg/m}^3$, een massa van 234 kg. Laat die massa eens fors afkoelen, bijvoorbeeld 200° C . Met een soortelijke warmte van $1000 \text{ J/kg}\cdot\text{K}$ geeft dat een energieopbrengst van 46,8 megajoule: een fors bedrag, dat beschikbaar is voor de materialisatie van de geest.

Dank zij Einsteins $E = mc^2$ weten we hoe energie omgezet wordt in massa. Die c is de lichtsnelheid, $3 \cdot 10^8 \text{ m/s}$. Zo is de massa van de geest te berekenen: die komt op $5,2 \cdot 10^{-10} \text{ kg}$, oftewel 0,52 microgram. Een fascinerend resultaat! Maar er komt nog meer. Vergelijk de geestmassa eens met die van een levende (pakweg: 65 kg). De massadichtheid van een geest is $1,25 \cdot 10^{11}$ maal zo klein. Daaruit volgt dat de gemiddelde afstand tussen de atomen van een geest vergeleken met een levende, 5000 maal zo groot is (5000 is de derdemachtswortel uit $1,25 \cdot 10^{11}$). Die uitkomst kan echter niet kloppen! Als dat juist was, waren de atomen van een geest gemiddeld een micrometer van elkaar verwijderd, veel te ver om elkaar te voelen. Geesten zouden zo onmiddellijk uit elkaar vullen, en dat kan niet waar zijn. De werkelijkheid is dus anders. Hoe, dat blijkt uit de volgende berekening.

Stel eens, dat een geest niet massief is, maar slechts bestaat uit een dun vliesje, met een dikte van één molecuul. Dat zou en passant meteen verklaren waarom geesten doorschijnend zijn! Een volwassen geest heeft een oppervlakte van pakweg 4 m^2 . De dikte van een monomoleculaire laag is in de orde van een ångström. Dat maakt, dat het volume van een geest (opgevouwen) $4 \cdot 10^{-10} \text{ m}^3$ is. Deel de eerder gevonden massa van een geest ($5,2 \cdot 10^{-10} \text{ kg}$) door dit volume, en je hebt de dichtheid: $1,3 \text{ kg/m}^3$.

Die waarde is zeer opmerkelijk! Het is exact die van lucht. De lezer zal het met mij eens zijn: dit kan geen toeval zijn. Deze uitkomst vormt een fraaie bevestiging van de gehele berekening. Blijkbaar bestaat een geest, net als lucht, uit gas. Dat gas neemt bij de materialisatie de vorm aan van een monomoleculair laagje, precies in de vorm van de buitenste laag van een mensenhuid. Dat is bijzonder. Bedenk immers, dat zelfs bij een levende de buitenste huidlaag altijd dood is! Wat betekent dat? Mogen wij misschien veronderstellen dat de geest van een mens gewoon het buitenste laagje is van zijn opperhuid? Dat lijkt misschien merkwaardig, maar het lost wel direct een eeuwenoud vraagstuk op, namelijk hoe de geest bij het overlijden het lichaam verlaat: hij verdampt eenvoudig. Dat dit overigens nog nooit experimenteel is aangetoond, is geen wonder: het gaat maar om een minieme hoeveelheid materie.

De berekening maakt duidelijk, waarom geesten zoveel vaker verschijnen in oude Victoriaanse huizen dan in moderne rijtjeswoningen. De slaapkamers in moderne huizen zijn gewoon te klein: de lucht bevat niet genoeg thermische energie om een geest te laten materialiseren.

Merkwaardigerwijs is van dit alles in de oude mythologie al een echo te horen. (Blijkbaar hadden de ouden er op een of andere wijze al weet van.) Het Noorse godenschip Nagfifari, gemaakt van de zielen van overledenen, had als grondstof: afgeknipte mensennagels!

Aanbeveling voor verder onderzoek: Geesten herinneren zich elementen van hun voorbije leven. Daaruit valt af te leiden, dat een gedeelte van het menselijk geheugen wordt opgeslagen in de opperhuid. Kan dit door nauwgezette anatomische studies aangetoond worden?

Niko Roorda